

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D.
ve věci

žalobkyně: S. N.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2023, č. j. OAM-961/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 9. 2. 2023 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) citovaného zákona zastaveno. Zároveň

žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) Rakouská republika. V žalobě taktéž žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku žaloby ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a o ustanovení zástupce ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s.

2. Krajský soud usnesením ze dne 28. února 2023, č. j. 51 Az 2/2023 – 26, žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů zamítl, neboť žalobkyně nesplnila předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil skutečnost, že nebyl naplněn čl. 16 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III, ač jsou přítomny důvody vyplývající z rodinných, sociálních a kulturních důvodů, které Českou republiku jako člena EU opravňují k převzetí příslušnosti k rozhodování o jeho žádosti na základě již uváděného čl. 17 citovaného nařízení. Důvodem hodným zvláštního zřetele je v jeho případě existence rodinného zázemí na území ČR, neboť zde se svým manželem a dětmi (tj. vnoučaty žalobkyně) žije jeho dcera, které tu byla udělena mezinárodní ochrana a u níž může žalobkyně bydlet, nebo jí pomůže bydlení zajistit. Dále žalobkyně poukazuje na skutečnost, že má zájem se postarat o svá vnoučata (celkem čtyři, z toho tři nezletilá) a pro zachování rodinné vazby je pak nutný, co nejfrekventovanější kontakt mezi vnoučetem a prarodičem, což by dle jejího názoru v případě přemístění do Rakouské republiky nebylo možné.
4. Dalším tvrzeným důvodem je její zdravotní stav, má problémy s pohybovým aparátem a má předepsaná antidepresiva. Taktéž poukazuje na svou obavu z pronásledování a hrozícího vězení Svědkům Jehovovým v Ruské federaci, neboť je jejich členem, a na skutečnost, že je pro ni jednodušší se naučit česky, protože se jedná o slovanský jazyk, než němčinu, kterou se v Rakouské republice mluví.
5. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný výše uvedené důvody nebral v potaz, a nemyslel na nejlepší zájem její i rodiny a respektování rodinného života, protože jinak by pro žalovaného muselo být zřejmé, že pro žalobkyni je nutností setrvat na území České republiky. Dle žalobkyně pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentují úvahy ohledně možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany (tj. úvahy ohledně aplikace čl. 17 nařízení Dublin III) a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Domáhá se tedy zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2023 navrhnul nepřiznat odkladný účinek žalobě, a to z důvodu, že neshledává naplnění § 73 odst. 2 s. ř. s. a meritorně žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Dále si trvá na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí a uvádí, že ani žalobní námitky nemohou zpochybnit správnost a zákonnost závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je Rakousko.

7. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně byla dne 26. 10. 2022 (tj. dne, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky) držitelem platného víza č. 010345023 vydaného Rakouskou republikou dne 4. 3. 2022 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 90 dnů ode dne 18. 3. 2022 do 22. 1. 2023. Na základě této informace pak žalovaný požádal dne 8. 11. 2022 Rakouskou republiku o její převzetí. Dne 24. 11. 2022 bylo žalovanému oznámeno, že Rakouská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, a proto je v tomto případě aplikováno kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Dále pak žalovaný podotýká, že žalobkyně v průběhu správního řízení kromě námitek týkajících se jeho bližších vazeb s Českou republikou, ve které má příbuzné, nepředložila žádné zásadní důvody, kvůli kterým by její žádost nemohla být posouzena v Rakousku.
8. Rozhodnutí žalovaného v daném případě neuplatnit diskreční pravomoc a ponechat posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně na Rakousku ve vztahu k čl. 16 a 17 nařízení Dublin III bylo dle žalovaného odůvodněno adekvátně, je plně přezkoumatelné a je v souladu s judikaturou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36 či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015-48).

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s tímto postupem krajského soudu souhlasili.
10. **Žaloba byla shledána nedůvodnou.**
11. Předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; státem příslušným k posouzení podaných žádosti je dle žalovaného Rakouská republika.
12. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně byla v den podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (26. 10. 2022) držitelem víza Rakouské republiky. Z tohoto důvodu byl žalovaný aplikován čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, který stanoví, že *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“* Z tohoto důvodu žalovaný rozhodl v souladu s § 10a písm. b) zákona o azylu o nepřipustnosti žádosti napadeným rozhodnutím.
13. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, *„je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“* Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
14. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně*

na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“ Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových (slovy českého překladu nařízení „systematických“) nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.

15. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
16. Ze shora uvedeného tedy plyne, že správní orgán v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumá, zda k jejímu posuzování není příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie, konkrétně nařízením Dublin III, které v kapitole III stanovuje soubor kritérií, podle nichž má být určen jeden členský stát, který je příslušný k rozhodnutí o podané žádosti o azyl. Jedním z těchto kritérií je dle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III udělení víza, které je v době požádání o mezinárodní ochranu platné. Hlavním smyslem tohoto zkoumání je, aby řízení o této žádosti nebylo vedeno současně nebo postupně několika členskými státy a aby se naopak všechny státy nepokládaly za nepříslušné k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu při aplikaci principu třetí bezpečné země na členské státy Evropské unie, ve kterých žadatel pobýval před příchodem do státu, který jeho žádost hodnotí.
17. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný v tomto případě dostatečně a správně posoudil, že v případě žalobkyně je splněno kritérium uvedené v čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něž je k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu příslušná Rakouská republika, neboť v době, kdy požádala o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, byla držitelem platného víza vydaného Rakouskou republikou. Ze zprávy doručené žalovanému dne 24. 11. 2022 pak žalovaný zjistil, že Rakouská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.
18. Žalovaný rovněž dostatečně posoudil i podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 větě druhé nařízení Dublin III, když se zabýval otázkou, zda v případě Rakouska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, a dospěl k závěru, že Rakousko není státem, o němž lze a priori předpokládat, že by v něm docházelo k systémovým nedostatkům při azylových řízeních dosahujících dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie.
19. Závěr, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v Rakousku nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu, žalovaný odůvodnil na str. 4 a 5 napadených rozhodnutí. Konstatoval, že nebylo vydáno žádné rozhodnutí závazné pro

členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakousku. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující po členských státech EU, aby se zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rakouska, tak jak v minulosti učinil v případě Řecka. Rakouská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. Žalovaný konečně také odkázal na zprávu o rakouském azylovém systému ze dne 6. 10. 2022.

20. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu posoudil záležitost žalobkyně i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“
21. Žalobkyně nicméně ve své žalobě brojí proti tomu, že v rozhodnutí nebylo vysvětleno, proč nevyužil svého diskrečního oprávnění podle čl. 17 citovaného nařízení. Podle jeho odst. 1 [o]dchylně od čl. 3 odst. 1 [tj. odchylně od kritérií stanovených v kapitole III, pozn. NSS] *se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
22. Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping* – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
23. Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III kopíruje článek 3 odst. 2 předchozího Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, který byl označován jako „klausule suverenity“. I pod jiným názvem toto ustanovení představuje možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, je třeba konstatovat, že mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy. Pro úplnost je třeba dodat, že pojednáváná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), příp. ve smyslu

výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu, např. na zachování rodiny pohromadě apod. Je nutno zdůraznit, že se jedná o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit – to je dle judikatury Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy.

24. Nejvyšší správní soud dodává, že v rámci případů hodných zvláštního zřetele jsou patrné dvě typové skupiny: „*V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*“ (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, bod 33).
25. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Az 118/2016- 36, konstatuje, že „*Toto ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti, jejíž užití je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Pokud tak neučiní a postupují podle standardních pravidel, není třeba, aby odůvodňovaly, proč k aplikaci čl. 17 odst. 1 nepřistoupily. Jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci (kromě rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015 – 48, na který odkazoval žalovaný, srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26).*“
26. Při hodnocení této námitky soud taktéž vycházel z názoru obsaženého v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015, podle kterého „*K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.*“
27. Lze tedy uzavřít, že na aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady není právní nárok, když se jedná pouze o oprávnění členského státu a nikoli jeho povinnost k užití tohoto institutu, nicméně bylo judikaturou dovozeno, že pokud v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má správní orgán povinnost zdůvodnit,

proč nevyužil diskrečního oprávnění (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24).

28. Žalovaný se dle soudu v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s jí tvrzeným špatným zdravotním stavem jejího manžela. Žalovaný taktéž správně posoudil, že z prohlášení žalobkyně o poskytnutí údajů ke své žádosti ze dne 3. 11. 2022 nevyplývá, že by její manžel kvůli svému zdravotnímu stavu nemohl z ČR do Rakouska vycestovat, ba naopak uvedl, že se cítí dobře a jím uváděná onemocnění jej v podstatě neomezuje. Zároveň během správního řízení nepředložil žalovanému jakoukoliv dokumentaci svého zdravotního stavu. K otázce aplikace čl. 16 nařízení Dublin III žalovaný uvedl, že žalobkyně neprokázala svoji závislost na jeho dceři, která na území České republiky i s rodinou pobývá, a nebylo tedy možné tento článek aplikovat. Následně konstatoval, že nenašel žádné další relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.
29. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí se všemi žalobkyní navrhovanými důvody pro atrakci příslušnosti dle čl. 17 nařízení Dublin III vypořádal dostatečně a uvedl, že žádné další relevantní důvody v tomto případě nenašel.
30. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť rozhodnutí bylo ve všech aspektech přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu a je způsobilé meritorního přezkumu. Soud rovněž neshledal, že by žalobkyně byla v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácena na svých právech ani že by žalovaný pochybil, když na případ žalobce aplikoval ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a s čl. 3 nařízení Dublin III a nepřistoupil k meritornímu posouzení žádosti žalobkyně.
31. Soud má za to, že žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro vydání napadeného rozhodnutí, jež odpovídá okolnostem daného případu, kdy zjištěné skutečnosti mají oporu ve shromážděných podkladech, a že postupoval v souladu s ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o azylu ani nařízení Dublin III, proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
32. Soud nerozhodoval o žádosti žalobkyně o přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

IV. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. března 2023

JUDr. Martina Kúchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně